

מסכת נדרים דף מה.

• איבעית אימא...

לעולם הך מתניתא דמפקיר את כרמו כר' יוסי אתיא,	
דעד כאן לא קאמר ר' יוסי דמפקיר יכול לחזור בו אלא דאפקריה באפי תרי, כלומר שאין שם שלשה דומיא דמשנתנו דף מג. דקתני דאין עמהם אחר, ובהא בלחוד הוא דאסר ר' יוסי,	
דבהפקיר בפני אחד או שנים בלבד, אין קול לדבר, ואין דעת המפקיר אלא שיזכה בו אחד מהם, ולא אחרים, והרי זה כעין מתנה,	
ולכן סובר ר' יוסי בהפקר בפני אחד או שנים שאינו יוצא מרשותו עד שיזכו בו, כדרך שאין מתנה יוצאת מרשות בעלים עד שתבוא ליד זוכה,	
אבל הך ברייתא דהמפקיר את כרמו מתוקמא שהפקיר בפני שלשה או יותר,	וברייתא דהמפקיר את שדהו, בכי האי הפקר מתוקמא, שהפקיר בפני אחד או שנים,
וכיון שמפקיר בפני שלשה או יותר, הדבר מתפרסם, וודאי הפקיר על דעת כל העולם, ואין זה דומה כלל למתנה, ומיד כשהפקיר, יוצא מרשותו ואינו יכול לחזור בו	ומשום הכי קתני דעד שלא זכה בין הוא בין אחר, יכול לחזור בו, כיון שאינו יוצא מרשותו עד שיזכו בו,

• דאמר ר' יוחנן...

דאמר ר' יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק,	ור' יהושע בן לוי אמר,
כל המפקיר בפני שלשה הוי הפקר (ונפיק מרשות מפקיר)	דבר תורה, אפילו באחד הוי הפקר,
בפני שנים, לא הוי הפקר (אלא מתנה כשאחר זכה בו)	אלא דגזרו רבנן דצריך שלשה (1)
(ר' יוחנן כשיטת ר' יוסי)	(ר' יהושע בן לוי בשיטת רבנן)
(1) ומה טעם אמרו בשלשה, כדי שיהא אחד זוכה ושנים מעידין, (דאי ליכא אלא תרי, כי זכי חד, מאן מעיד עליה דהלה הפקירו, ולעולם לאלתר הוי הפקר, והיינו כרבנן, דר' יהושע בן לוי סבירא ליה כרבנן)	

• סיכום

המפקיר...	בפני אחד ובפני שנים	בפני שלשה
ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יהוצדק	לא הוי הפקר מן התורה	הוי הפקר מן התורה
ר' יהושע בן לוי	הוי הפקר מן התורה, אלא דגזרו רבנן...	גזרו רבנן דצריך שלשה

מסכת נדרים דף מה.

• סיכום

איבעית אימא	משנתנו דף מג. - אין עמהן אחר	ברייתא - מפקיר שדהו	ברייתא - מפקיר כרמו
מיידי...	באין שם שלשה		
כשהפקיר...	לא נפיק מרשות מפקיר		
משום..	אדעתא דידהו בלחוד אפקריה, ודמי למתנה		
ולכן...	אסור להניח על הסלע וכו'	יכול לחזור בו	פטור ממעשר

• סיכום

לפרש ברייתא של המפקיר כרמו	ברייתא דף מג-מד: המפקיר את שדהו	ברייתא דף מד: המפקיר את כרמו
עולא	כולה רבנן	רבנן
ריש לקיש אמר לך	כולה ר' יוסי	רבנן
איבעית אימא בשיטת ריש לקיש	כולה ר' יוסי, ודאפקריה באנפי חד או תרי	ר' יוסי, ודאפקריה באנפי תלתא

• דברי הר"ן בסוף פירקין...

והך סוגיא כולה, דהיינו ביאור הברייתא של מפקיר שדהו, והברייתא של מפקיר כרמו,
למאי דסלקא דעתיה מעיקרא, וכו' יוחנן דלעיל, שטעמא דר' יוסי משום דקסבר הפקר כמתנה אתיא, אבל למסקנא דאיתותב ר' יוחנן, ולמסקנא כ"ע סברי דהפקר אינה כמתנה, אלא דר' יוסי גזר במדיר משום מתנת בית חורון, א"כ למסקנא אדחיא לה כל הך סוגיא,
ונקטינן לפירושא דברייתא דהמפקיר את שדהו, אוקמתא דעולא, דכולה רבנן היא, ור' יוסי נמי היא, דר' יוסי לא פליג עלייהו דרבנן בדינא דהפקר כלל, והיינו טעמא דסיפא של מפקיר שדהו, דקתני דעד שלא זכה בה, בין הוא בין אחר, יכול לחזור בו, משום דכיון דשבוע ושנה לא שכיחן, לא נפיק מרשות הפקר עד דאתי לרשות זוכה, וכדפרישית לעיל, דלא שכיח דמפקרי אינשי בכי האי גוונא, ואמדינן לדעתיה שלא רצה להפקירו הפקר עולם, ואכתי אגיד גביה, וכן באותו זמן שהפקירו, לא ניחא ליה דליפוק מרשותיה עד דזכי ביה אידך, ולכן דוקא בהפקר לזמן יכול לחזור בו,
ולענין הלכה, בפלוגתייהו דר' יוחנן ור' יהושע בן לוי, נקטינן כר' יהושע בן לוי דאמר דבר תורה אפילו באחד הוי הפקר, ומה טעם אמרו בשלשה, כדי שיהא אחד זוכה ושנים מעידים, הילכך מדברי סופרים אינו הפקר עד שיפקיר בפני שלשה

השבוע אין בין האין

If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website),
or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.